

напружується, коли це говорить. — Загинуло багато цивільних, — пояснює він, — надто багато. Ті, кому вдалося вижити, травмовані й пригнічені, як і хотів мій батько. Їх позбавили будь-якої останньої надії на повстання.

Тяжкий вдих.

— Тож тепер треба все швидко довести до ладу, — продовжує він. — Тіла прибирають і спалюють. Пошкоджені житлові модулі замінюють. Цивільних повертають до роботи, сиріт переселяють, діти, що вижили, повертаються у школи у своїх секторах.

— «Відродження», — зітхає він, — не дає людям часу сумувати.

Між нами западає важка мовчанка.

— Поки я оглядатиму залишки, — промовляє Варнер, — то можу подумати, як тобі повернутися в Омега-Пойнт. Я можу показати тобі, що там сталося. А тоді, отримавши докази, зробиш висновки сама.

— Які висновки?

— Маєш вирішити, яким буде твій наступний крок. Можеш залишитися зі мною, — пропонує він, вагаючись, — або, якщо хочеш, можу влаштувати тобі таємний сховок, житимеш непоміченою десь на землях, які ніхто не контролює, — тихо продовжує Варнер. — Тебе ніколи не знайдуть.

— Ох.

Пауза.

— Так, — погоджується він.

Ще одна пауза.

— Або, — кажу йому я, — я піду, знайду твого батька, вб'ю його і тоді сама розбиратимуся з наслідками.

Варнер пробує приховати усмішку, та йому це не вдається.

Він дивиться вниз і злегка усміхається, а тоді підводить погляд на мене. Він хитає головою.